

začne tekmovanje z deli. Naša »moderna« bi morala biti zarja novega življenja, in to ne samo literarnega in umetniškega, nego tudi socialnega, moralnega, intelektualnega in političnega, z eno besedo: naša »moderna«, naj bi bila preporod vsega našega individualnega bistva.

Moja sonata.

1.

Jesen mi vlada v duši neveseli,
upadli so cvetovi mojih lic . . .
Glasovi sladkih strun so odbrneli,
na jug spominov šli so z jato ptic.

Osamljen in pozabljen je moj vrt . . .
Kako dehtel je, vabil me ljubeče!
V svetišče je stopila moje smrt,
akat se je osul ljubezni sreče!

2.

Akat se je osul ljubezni sreče
v najlepšem cvetu sredi plodnih let,

~~po zimni noči in notem vala zropoš,~~
raznaša veter meni jih v posmeh!

Ah, noč se s sni nekoč je nanj spustila,
nje topli dihi so ljubeč ga greli . . .
Ljubila sta se, ah, tako ljubila —
kristali so ledeni ga objeli.

3.

Kristali so ledeni ga objeli,
življenja kal so zamorili mu,
in ko so žarki solnčni zagoreli,
kot luč ob odru so svetili mu . . .

Na vrtu moje duše mnogi cvet
ponižno dviga se, sladkodehteče —
a tudi te mi vzame mraz in led:
ob gredah hodi smrt . . . Srce trepeče . . .

4.

Ob gredah hodi smrt . . . Srce trepeče
in skoprneti hoče in umreti . . .
kako se rosa biserno leskeče!
Kaj niso solze vaše to, vi moji cveti?

Ob gredah hodi smrt . . . In diha, diha . . .
In slutnje zle v razkošju si topim,
na dušo pa mi lega žalost tiha —
bolan tako živim, živim, živim . . .

5.

Bolan tako živim, živim, živim . . .
Kaj to mi hoče, kar nekoč je bilo!
Sedanjest čutim trdo in nemilo,
bodočnosti nejasne se bojim.

In duh zataplja se mi v sebe sam,
in noč brezzvezdna, mrzla ga obhaja —
ni žarka, da bi šinil v srčni hram,
in težka, strašna misel v meni vstaja.

6.

In težka, strašna misel v meni vstaja,
da vzel bi smrti koso . . . O, kako
končal bi lahko vse, kar me obdaja —
in tudi sebe bi porazil z njo!

In Bogu v sodbo dušo bi podaril . . .
Ne smem! . . . Pred sabo splašen ves bežim . . .
O, dobri Bog, pijačo si ustvaril —
natočim vina v kupo in drhtim . . .

7.

Natočim vina v kupo in drhtim
 in gledam srce svoje prebodeno ...
 In pijem, pijem ... Z vinom si hladim
 globoko rano, rano razboljeno.

Cvetoči vrt moj, duša moja zdrava —
 kako v opojnih snih pred mano vstaja!
 Ah, trudna je in bolna meni glava,
 in vest dušim in kes, ki me razdvaja.

8.

In vest dušim in kes, ki me razdvaja,
 zaklinjam v pokoj z zadnjo vso močjo,
 in vinski sok s pogumom me napaja —
 Zahvaljen, Bog, da si mi dal vsaj to!

Kako me dviga zlata vinska kaplja,
 kako so nje duhovi me ogreli,
 da v hipno radost se srce zataplja —
 Jesen mi vlada v duši neveseli!

9.

Jesen mi vlada v duši neveseli,
 akat se je osul ljubezni sreče,
 kristali so ledeni ga objeli,
 ob gredah hodi smrt ... Srce trepeče ...

Bolan tako živim, živim, živim!
 In težka, strašna misel v meni vstaja ...
 Natočim vina v kupo in drhtim
 in vest dušim, in kes, ki me razdvaja!

E. Gangl.

